

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XIV. De tribus perfectionis gradibus, per quos ad magnam intentionis puritatem & feruentem perfectumq[ue] Dei amorem ascendemus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

*De tribus perfectionis gradibus, per
quas ad magnam intentionis puri-
tatem, & feruentem perfectum-
que Dei amorem ascen-
demus.*

EX communi omnium sanctorum Pa-
trum, ac speciatim S. Bernardi doctri-
na tres perfectionis gradus colligere pos-
sumus, per quos ad magnam quis inten-
tionis puritatem, & ingentem perfectissi-
mumque Dei amorem queat pertingere.

Primus est, quando solum vnus Dei
gloriâ spectat & quærit, adeo vt in omni-
bus que agit, vnica eius & omnis voluptas
sit in Deo, atque adeo omnium rerum mû-
danarum obliuiscatur. Vnde S. Bernard.
Certum, inquit, habere signum cupis, nû
ardenter Deû ames, & in hoc amore magis
magisque proficias, prout quidem in
hac vita id cognosci potest? Vide nû quid
extra & præter Deum sit, quod te conso-
lari & recreare possit, atque inde cogno-
scas, quantum in Dei amore profeceris &
creueris. Certe quamdiu, inquit, possum ex
aliena qualicumque re consolationem vel in-
cunditatem concipere, nondum audeo dicere,
dilectum nostrum intimum ardentissimi a-
moris sinum tenere. Atque hoc etiam deno-
tant illa S. Augustini verba, Minus te amat,
qui tecum aliquid amat, quod non propter te
amat. Amor porro hic tam singularis &
excellens non erit, quam fuit sanctæ illius
Reginæ, quæ in pomparum ac magnificen-
tiæ regalis medio constituta sic Deum cõ-
pellabat, Domine tu scis, quod nunquam la-
tata sit ancilla tua ex quo huc translata sum,
vel corona, vel maiestate, vel apparatu re-
gio, vel ferculis Assueri, vel vlla re alia quâ
regia suggerit, vsq; in presentem diem, nisi
in te Domine Deus Abraham. Is demum
perfectus & singularis amor est.

S. Greg. in illud Iob, *Qui edificant sibi
solitudines*, scribens, Hic, inquit, sibi soli-
tudines edificauit, qui ita ab omnib. crea-
turis liber & dissolutus est, & ita omnem
erga

eius est merces. Talis porro est amor spõ-
sæ, vt quæ aliud non quærat, nec spectet,
quam amare; nec sponsus aliud, quam ama-
mari. *Nec is, inquit, aliud quærit, nec illa a-
liud habet, hoc agit, & aliud nihil.* Hoc ita-
que modo, ait Bernardus, nos Deum,
qui amarum nostram sponsus est, ama-
re par est, vt videlicet ideo eius amore in-
ardescamus, quia ipse est is qui est, & ipse
tota nostra voluptas sit & oblectatio. Hoc
amore amans contentus est, *is per se ei
sufficit, is per se placet, & propter se: ipse me-
ritum, ipse præmium sibi est amor, præter se
non requirit causam, non fructum: fructus
eius vjus eius, amo quia amo, amo vt a-
mem.*

*Homil. 5. in
Epist. ad Rom.
circa finem.*

Addit his præclare Chrysostomus: No-
lito putare, quod præmium & commo-
dum non attendas, idcirco ipsum minus
futurum aut indignus, quin imo tibi per-
suadeas velim, ipsum propterea illustrius
& maius fore: nam quanto minus lucrari
cupieris, tanto magis lucraberis. Certum
est namque, quo opus aliquid ab omni
emolumenti præensione alienius fuerit
ac remotius, eo ipsum & purius ac perfe-
ctius futurum; quia tunc nihil amoris pro-
prii eidem permistum erit, ac consequen-
ter magis meritorem futurum est: atque,
inquit Chrysostomus, *eo tibi maior futura
merces est, quo ab omni mercede & utilitatis
spe es remotior, & purius Deo placere cupieris;
& quo à spiritu mercenarii distabis longius,
eo præmium futurum amplius.* Neque enim
tibi, vt mercenario, stipendium persoluet
sed vt filio, qui ex asse oēs patris sui the-
sauros hæreditaturus est. *Si autem filii &
hæredes, hæredes quidem Dei, cohæredes &
fratres autem Christi erimus; quia vna
cum ipso in sortem veniemus; patris no-
stri qui in cælis est, bona & facultates hæ-
reditantes & possidentes.* Filia Pharaonis
premium quidem & stipendium persolue-
bat matri Mosis, vt proprium ipsa fili-
um educaret; at hoc mater non tam præ-
mii & mercedis pecuniariæ intuitu, quam
ex puro quo ipsum prosequeba-
tur amore faciebat.

*Traçt. de
perfectione
Puritate
tertiæ
vni
Dei.*

*Traçt. de
riç. d. 69.*

*Primus
Grad.
Omnis
na pr. de
deç. d. 69.*

L. d. c. 29.

Epist. 14.

Psalm. 4.

Psalm. 118.

erga terrena quaelibet affectum & amorē perdidit, vt, quamuis inter vniuersas quæ in mundo sunt recreationes atq; oblectationes versetur, semper tamen quasi solus sit quia nullæ plane eū reficiunt, vel consolationem adferunt. Quod enim omnē voluptatem suam in solum Deum defixā habeat, hinc nullam illi res vlla creata societatem adfert, aut delectationem. Hoc ipsum etiam in mundo quotidie experimur. Cum enim quis amicū habet, erga quem toto affectu ac desiderio feratur, si is ab illo abfuerit, etsi alioquin plures alii apud ipsum agant, nescio quam solitudinem sentite, & plane solus esse videtur, quia vnus is erat, qui illi voluptatem afferre poterat. Sic qui omnem secum affectum & delectationem in solo Deo posuit, & noxium erga creaturas amorem exiit, etsi inter multos homines agat; & in medio omnium quas mundus habet recreationum & voluptatum versetur, solus agit; quod hæc ipsum neitiquam reficiant; at solus is, quem amat. Qui, inquit, Gregorius, huc peruenere, magnam in anima sua quietem & tranquillitatem sentiunt nihil siquidem est quod eos vel angat, vel inquietet: hinc nec aduersis turbantur, nec prosperis euanescent, aut efferunt, neu vana quadam lætitia & delectatione ab eadem efferuntur. Nam vt erga nullam rem quæ mundi est, amore & affectu rapiuntur, ita nec earum vicissitudine, mutationibus ac successibus mutantur & inquietantur, aut de statu mentis abripiuntur, neue vllō modo ab eis dependent, quod eas parui pendant. Nostin', inquit Gregorius, quis huc peruenierit, quis hanc sibi solitudinem construxerit? Is, qui dicebat: *Vnam petii à Domino, hanc requiram, vt inhabitem in domo Domini omnibus diebus vita mea*. Nihil quippe aliud homini tam in cælo quam in terra requirendum aut desiderandum est, quā tu solus Domine. Et nunc quæ est expectatio mea, nonne Dominus? Huc quoq; peruenerat Abbas ille Siluanus; nam dum is ab oratione surgebat, tam illi terrena omnia yllia, parua, & contemptibilia videbatur,

vt oculis manus opponeret, ne ea videre cogeretur, & se ipse alloquens, diceret, *Ocludimini oculi mei, ocludimini, & mūdi huius pulchra nolite intueri, nihil quippe is habet; quod vel visu dignum sit.* Idem quoque de P. B. N. Ignatio scriptū est: quoties enim corde ad Deum sublato cælum intueretur, è tenero affectu exclamabat, *Hæ quæ sordet terra, dū cælū aspicio!*

Secundus gradus esse potest is, quem S. Bern. habet in tractatu, quem de amando Deo conscripsit: quando videlicet homo non modo exteriora omnia, verum etiam seipsum obliuiscitur, nō aliter se amādo, quā in Deo, per Deum, & propter Deum. Adeo quippe nostri ipsorū, necnō omnis cōmodi proprii & vtilitatis debemus obliuisci, Deumq; tā pure perfecteq; diligere, vt ob bona quæ de manu eius accepimus, cū gratiæ, tū gloriæ, non tam lætandum & gaudendum nobis sit quod in nostrū ea bonum & vtilitatē cedant, q̄ quod hoc pacto volūtas & beneplacitū Dei adimpleatur. Sic Beatos in cælo facere constat, vtq; plus de volūtatē diuinæ adimplerione, quā de gloriæ qua fruuntur, magnitudine gaudentes: tantum quippe & tā pure hi Deum amāt, ita in eū trāsformati sunt, tā voluntati eius vniti, vt, quā possident gloriā, & beatam quæ eis obligit sortem, non tam possidere velint ob bonū quod ipsis inde sequitur, nec ob delectationem ex ea emergentem, quam quod placeat Deo hanc ipsis concedere, & hæc eius sit voluntas. Hoc, ait Bern. modo nos Deū diligamus oportet, vt fecisse liquet eum qui dicebat, *Confitemini Domino quoniam bonus: non enim ait, quoniam mihi bonus est, sed tantum, quoniam bonus.* Non amat, nec laudat Deum quoniam sibi bonus est & benefactor, vt alius ille faciebat, de quo ipse canit, *Confitebitur ei cum benefeceris ei; sed ideo eū amat & celebrat, quia bonus est in se, quia est is qui est, denique propter infinitam eius bonitatem.*

Tertius & supremus perfectionis & amoris diuini gradus, vt ait Bernardus, est, *quando iam quis operatur, non vt ipse Deo placeat, sed quia placet ei Deus, vel*

li. 1. c. 2. Vita.

Secundus gradus seipsum pro Deo despiciere.

Psal. 117. 1.

Psal. 84. 19.

Tertius gradus Operari, non vt placeat Deo, sed quia tibi Deus & opus tuum Deo placet.

quia

quia placet Deo quod operatur: adeo ut solum Dei voluntatem, beneplacitum, & delectationem in opere suo spectet, sui ipsius vero penitus obliuiscatur, nec plus se ipsum hic æstimer, quã si in mundo non esset, nec unquam fuisset. Huic purissimus & perfectissimus Dei amor est; amor

Bernard. de
dili. Deo c. 7.
Psal. 67. 16.

iste mons est, & mons Dei excelsus, reuera mons coagulatus, mons pinguis, abundans, fertilis, & magnam atque eminentem quandam perfectionem continens. Hæc namque intelligitur per vocem mons Dei, res scilicet valde excellens, & admodum grandis. Quis vero ascendet in hunc montem Domini tam altum? Quis dabit mihi pennas sicut columba, & volabo, & requiescam? Ah me miserum (ingemiscit Sanctus Bernardus) quod in hoc vitæ exilio penitus mei obliuisci nequeam! Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius? Domine vim patior, responde pro me. quanto totus moriar mihi, & solum vi-

Psal. 23.
Psal. 54. 7.

uam tibi? Heu mihi, quia incolatus meus prolongatus est! quando veniam, & apparebo ante faciem Dei? Ah, quando ab hoc exilio eripiar? quando totus tibi Domine vnari, & per amorem in te transformabor? quando penitus à meipso alienabor, quando obliuiscar mei, quando vnus tecum fiam spiritus, ut iam nihil in me, & propter me amem, imo ne quidem me ipsum, sed omnia in te, & propter te? Te enim quodammodo perdere tamquam qui non sis, & omnino non sentire te ipsum, & à te metipso exinaniri, & pene annullari, celestis est conuersationis, non humana affectionis. Atque

Rom. 7. 24.
Isa. 38. 14.

ita dicebat Propheta, Introibo in potentias Domini: Domine memorabor iustitias tuas solius.

Psal. 119. 5.
Psal. 41. 3.

Quando itaque seruus bonus & fidelis intrabit in gaudium Domini sui, & ab ubertate amoris eius inebriabitur, tunc ita in Deum absorpti & transformati erimus, ut nostri ipsorum omnem simus memoriam deposituri. Cum apparuerit, similes ei erimus, quoniam videbimus eum sicuti est, tunc inquam Deo similes erimus, & creatori suo creatura plane cõformis erit.

Psal. 70. 16.

Quando itaque seruus bonus & fidelis intrabit in gaudium Domini sui, & ab ubertate amoris eius inebriabitur, tunc ita in Deum absorpti & transformati erimus, ut nostri ipsorum omnem simus memoriam deposituri. Cum apparuerit, similes ei erimus, quoniam videbimus eum sicuti est, tunc inquam Deo similes erimus, & creatori suo creatura plane cõformis erit.

1. Ioan. 3. 2.

Et si in terra viuentes, eatenus pertingere neque-

Nam, sicut in Scriptura Deus omnia propter se & gloriam suam cõdidisse dicitur: ita tunc ipsi pure Deum, non aliter vero nos ipsos, neu quid aliud, nisi in Deo, amabimus. Delectat sane non tam nostra vel sopita necessitas, vel sortita felicitas; quam quod eius in nobis, & de nobis voluntas adimpleta videbitur. Omne deniq; gaudium nostrum non tam in voluptate & gaudio nostro, quam in gaudio & oblectatione Dei firum erit. Atque hoc demum est intrare in gaudium Domini.

Quapropter bene exclamat S. Bernardus: O amor sanctus & castus! ô dulcis & suauis affectio! ô pura & defacata intentio voluntatis! eo certe defacatior & purior, quo in ea de proprio nihil iam admixtum relinquitur: eo suauior & dulcior, quo totum diuinum est quod sentitur. Sic affici, deificari est, & in Deum transformari, & quod Ioannes ait, Deo similem esse.

Tres porro idem Bernardus, ad declarandum quo modo tunc defacandi, & in Deum transformandi simus, adducit similitudines. Sicuti, inquit, gutta quædam aquæ in magnum vini dolium coniecta, omnem suam naturam, proprietatem, & qualitatem amittit, & vini colorem & saporem induit; sicut item ferrum in fornace candefactum & ignitum, non iam ferrum videtur esse, sed ignis: Deniq; sicut

acrâ sole illustratur, ita in claritatem & splendorem trãsit, ut ipsamet claritas esse videatur: ita nos in celesti beatitudine omnem penitus proprietatem & qualitatem humanam amittemus, & plane deficabimur, & in Deum transformabimur: nã quidquid ibi armabimus, erit Deus, & propter Deum. Alioquin quomodo erit, ut ait

Apostolus, Deus omnia in omnibus, si in homine de homine quidquam supererit? Nihil ibi erit nostrum, quia omnis nostra gloria & voluptas, erit gloria & voluptas Dei, non nostra. Tu es gloria mea, & exaltans caput meum. nec in nostro tunc bono & gaudio quiescemus, aut sistemus, sed omnis nostra requies & gaudium in solo futurum est Deo. Et si vero hic in terra viuentes, eatenus pertingere neque-

Lib. de d.
Dn. c. 4.

De d. p.
Dn. c. 7.

Psal. 119.

Similitudo
prima

Secunda

Tertia

Frater scilicet
laret non
sed sua quæ
runt.

1. Cor. 13.

Psal. 119.

Serm. 9.

